

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobce: **Prof. Ing. Dr. Ladislav N., DrSc.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Ivanem Krutským, CSc.
sídlem Lidická 95, 281 63 Vyžlovka

proti

žalovanému: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 425 000 Kč s příslušenstvím

o odvolání účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 8. 2020,
č.j. 23 C 144/2018-281,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé III. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku **415.000 Kč** s úrokem z prodlení ve výši **8,05 %** ročně z této částky **od 21.7.2018 do zaplacení** do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši **45.195 Kč** k rukám advokáta JUDr. Ivana Krutského, CSc., do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

- 1 V záhlaví uvedeným rozsudkem jako soud I. stupně výrokem I. zastavil řízení ohledně úroku z prodlení ve výši 8,05 Kč ročně z částky 500.000 Kč od 16.7.2018 do 20.7.2018, výrokem II. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 10.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 21. 7. 2018 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 75 000 Kč od 21. 7. 2018 do 2. 10. 2018, a to do patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku, výrokem III. zamítl žalobu co do částky 415 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 21. 7. 2018 do zaplacení a výrokem IV. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 36 464,76 Kč, k rukám zástupce žalobce, a to do patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku.
- 2 Žalobce žalobou podanou dne 17.7.2018 uplatnil proti žalované nárok podle zák.č. 82/1998 Sb. v souvislosti s trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby. Žalobce byl jedním ze 40 spoluobviněných stíhaných pro trestný čin zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby a účast na zločinném spolčení. Trestní stíhání žalobce zahájené usnesením Policie ČR ze dne 15.12.2003 bylo zastaveno. Usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 27.1.2007 bylo zrušeno, avšak usnesením ze dne 27.12.2007 byl žalobce znovu obviněn, následně obžalován a po částečném zastavení trestního stíhání pro některé skutky v roce 2014 byl v řízení sp.zn. 56 T 9/2012 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.7.2017 obžaloby zproštěn zcela. Trestnímu stíhání tak byl vystaven celkem 13,5 roku, trestní řízení ukončené zproštěním obžaloby trvalo 9,5 roku.
- 3 Žalobce uplatnil nárok na náhradu škody ve výši účelně vynaložených nákladů na obhajobu v trestním řízení, požadavek na písemnou omluvu spojil s nárokem na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou jednak nezákonností trestního stíhání a dále jeho nepřiměřenou délkou.
- 4 Žalovaná postupně nároky žalobce po uznání důvodnosti jejich základu částečně uspokojila, a to v rozsahu částky 177.386 Kč za obhajné, 75.000 Kč za nezákonně vedené trestní stíhání, 90.000 Kč za nepřiměřenou délku řízení, celkem tedy byla žalobci poskytnuta částka 342.386 Kč, a to společně s písemnou omluvou.
- 5 Předmětem řízení tak z původně uplatněného nároku na peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu pro nezákonnost trestního stíhání ve výši 500.000 Kč zůstala částka 425.000 Kč s příslušenstvím.
- 6 V této souvislosti žalobce vylíčil, jak zásadně negativně se odrazilo trestní stíhání v jeho osobní, pedagogické, vědecké a společenské sféře, a to způsobem podrobně popsáním v žalobě a soudem I. stupně v odstavci 1. písemného odůvodnění rozsudku. Žalobce působil ve vedoucích funkcích xxx xxx xxx a od roku 1995 na xxx xxx xxx. Je autorem 42 patentů a průmyslových vzorů. Je pedagogicky činným. Působí jako vedoucí v řadě případů aspirantských, doktorandských a diplomových prací. Je autorem či spoluautorem množství významných vědeckých publikací. Existence trestního stíhání byla pro žalobce ve společenských, a zejména vědeckých či pedagogických, kruzích zásadně dehonestující, ve známost vešlo i pro dotazy

police na pracoviště i školy, kde žalobce působil. Z důvodu trestního stíhání také skončil pracovní poměr žalobce v xxx xxx xxx dne 31. 3. 2005. Skutečnými důvody pro skončení pracovního poměru bylo rozšiřování povědomí úzké odborné veřejnosti o podezřelé a rozsáhlé kriminální aktivitě žalobce. To se projevilo v jeho reputaci osobní i v restrikcích v oblasti pedagogické na xxx xxx xxx i jinde. V období let 2003, 2004 postupně byla ukončena funkce vědeckého tajemníka ústavu, byl odvolán z funkce člena vedení ústavu, přestal být volen do vědecké rady, omezil se zájem o přednášky na přírodovědecké fakultě, byly omezovány jeho pedagogické aktivity na katedře xxx xxx xxx, nebyl již delegován do komisí pro obhajoby prací ani jiných komisí, bylo sděleno, že grantové projekty nebudou doporučovány ke schválení, byl také ukončen projekt s univerzitou v xxx xxx xxx, výrazně se zhoršily i podmínky žalobce pro publikaci a prezentaci vlastních výsledků, zhoršily se také podmínky pro patentovou aktivitu. Trestní věc s účastí žalobce byla medializována. Důsledkem spojování podezření z daňové kriminální činnosti žalobce bylo také pozastavení jmenovací procedury žalobce vysokoškolským profesorem od roku 2003 do roku 2016. Žalobci též hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody v délce nejméně 5 let.

- 7 Žalovaná, při nesporné skutečnosti ohledně vedení odškodňovaného řízení a řádného uplatnění žalobcova nároku, navrhla zamítnutí žaloby s tím, že žalobci již uhradila částky dostatečně pokrývající jeho nároky. Částku 75.000 Kč měla za přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným trestním stíháním, přičemž bylo přihlédnuto k závažnosti trestné činnosti, délce trvání trestního stíhání, medializaci i konkrétním zásahům, jakož i k délce trvání, vysokému hrozícímu trestu a ke společenskému postavení žalobce.
- 8 Žalovaná dále vyšla z toho, že u čtyř oblastí života žalobce, a to pedagogické činnosti, grantové činnosti, patentové činnosti a následně i nejmenování profesorem trestní stíhání žalobce tvrzeným způsobem nezasáhlo. Co se týká pedagogické činnosti, tak byť na zkrácený úvazek, ale pedagogickou činnost žalobce vykonával, byl po celou dobu výdělečně činný. Tedy trestní stíhání do oblasti jeho pracovní sféry nezasáhlo. Právo žádat o granty nebylo žádným způsobem omezeno, pouze jej žalobce nevyužil, neboť si myslel, že nebude mít úspěch, ale to právo mu nikdo neupřel. Patentovou činnost žalobce vyvíjel nadále, akorát byl omezen finančními prostředky. Ohledně profesury zde není dána příčinná souvislost, a to z toho důvodu, že žalobce měl žalovat na nečinnost, případně nejmenování profesorem, neboť všechny podmínky splnil, univerzita návrh podala a bylo pochybení s největší pravděpodobností na straně vlády nebo na straně prezidenta, což je možné srovnat s případy F. a O. Přípisy policie byly běžnými úkony v trestním řízení. V rámci mimosoudního plnění žalobci žalovaná vycházela z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 10 C 136/2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 58 Co 349/2015, v tomto řízení byl rovněž žalobce stíhán pro trestný čin krácení daně bez dalších podstatných dopadů do jeho života.
- 9 Soud I. stupně zastavil částečně řízení ohledně příslušenství ze žalované částky 500.000 Kč za dobu od 16.7.2018 do 20.7.2018 pro částečné zpětvzetí žaloby podle § 96 o.s.ř.
- 10 Dále vyšel z nesporných tvrzení účastníků o tom, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 27. 12. 2007, č. j. OKFK-1/14-C-2007 pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a) odst. 4 tr. zák., spáchaných z části ve stádiu dokonání trestného činu a částečně ve fázi pokusu k trestnému činu dle § 8 odst. 1 tr. zák. Dne 30. 5. 2012 podalo Městské státní zastupitelství v Praze obžalobu k Městskému soudu v Praze pro podezření ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zák. ve spolupachatelství podle § 23 tr. zák. Dne 24. 7. 2017 byl žalobce zproštěn obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze,

sp. zn. 56 T 9/2012. Také nebylo sporu o tom, že žalobce uplatnil dne 19. 1. 2018 nárok u žalované.

11 Žádostí o odškodnění ze dne 17. 1. 2018 žalobce požádal žalovanou o odškodnění v souvislosti s nezákonným trestním stíháním vedeným následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 56 T 9/2012. Podáním ze dne 17. 8. 2018 bylo Ministerstvu spravedlnosti doručeno dne 21. 8. 2018 doplnění žádosti o odškodnění. Omluvou Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 9. 2018 se žalovaná omluvila žalobci za újmu na osobnostních právech způsobených nezákonným rozhodnutím, jímž je usnesení Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služba kriminální policie a vyšetřování ze dne 27. 12. 2007, č.j. OKFK-1/14-C-2007. Stanoviskem Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 9. 2018 byla žalobci přiznána peněžní satisfakce ve výši 75 000 Kč za nezákonně vedené trestní stíhání, za nepřiměřenou délku řízení zadostiučinění ve výši 90 000 Kč. I s náklady na obhajobu byla částka 342 386 Kč žalobci placena dne 2. 10. 2018.

12 Pokud se týká zbývající části žalovanou neuspokojeného nároku žalobce na zaplacení částky 425.000 Kč z titulu peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s nezákonností trestního stíhání, soud I. stupně ve vztahu k tvrzením žalobce ohledně rozsahu a především intenzity negativních zásahů do osobního, pracovního, pedagogického i společenského života vycházel z důkazů obsahově popsanych v odst. 6. až 42. písemného odůvodnění rozsudku, zahrnujících vedle listinných důkazů též výpovědi žalobcem navržených svědků i výslech žalobce.

13 Soud I. stupně měl s odkazem na ust. § 1 odst. 1, § 5 písm. a) a b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. zák.č. 82/1998 Sb. za prokázané, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona číslo 82/98 Sb., za které lze s ohledem na výsledek trestního řízení považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 27. 12. 2007. Nárokem žalobce byla na náhrada nemajetkové újmy, a to přiměřeného zadostiučinění ve výši 425 000 Kč za nezákonné usnesení o zahájení trestního stíhání.

14 Odpovědnostní titul představovaný nezákonným trestním stíháním je nepochybně dán, soud I. stupně se tedy dále zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění vycházel především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, přičemž přihlížel i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

15 Soud I. stupně nejprve nijak nezpochybnil subjektivní nepohodu, v níže se žalobce zcela pochopitelně trestním stíháním ocitl, současně však takové subjektivní vnímání nikoliv nepříznivé životní situace ještě není odškodnitelnou nemajetkovou újmou podle zákona. Ta je podle názoru soudu I. stupně představována až na podkladě dokazování zjištěným a dostatečně razantním objektivním zásahem do osobnostních práv trestně stíhané osoby, zejména pak práv vyčtených v čl. 10 LZPS.

16 Soud I. stupně vzal proto v úvahu, že trestní stíhání pro trestné činy nevnímané jako zvlášť zavrženíhodné, za které hrozil žalobci trest odnětí svobody v rozmezí 5 až 12 let byl stíhán od 27.12.2007 do 24.7.2017, tedy 9 let a 7 měsíců. Délka řízení přitom byla žalovanou odškodněna samostatně částkou 90.000 Kč.

17 Dále dospěl k závěru, že trestním řízením byla dotčena pozice žalobce na poli pracovních aktivit jen v omezené míře, neboť k jím tvrzenému skončení pracovního poměru došlo před zahájením trestního stíhání v roce 2007. Rovněž dopisy policie vedoucí k objasnění trestné činnosti z roku 2006 nebyly nijak dehonestující. Navíc nejsou ani v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím z 27.12.2007, stejně jako nejmenování žalobce profesorem od roku 2003 či omezení přednášek a nejmenování žalobce do různých rad, jakož i snížení grantů, patentů či užitečných vzorů. Soud I. stupně však současně uvěřil žalobci, že k omezování vědecké a pedagogické činnosti docházelo i po zahájení trestního stíhání a trvalo až do roku 2018. Medializaci trestní věci nebylo možné přičíst k tíži státu, nedošlo k žádnému excesu, žalobce ani nebyl v mediálních výstupech přímo jmenován a neobjevila se ani jeho fotografie. I pro osoby z oboru xxx byla skutečnost o obvinění žalobce mezi ostatními 40 osobami obtížně odvoditelná. Byť se v roce 2007 objevily fámy, že se žalobce měl účastnit podvodu formou praní špinavých peněz, svědci potvrdili vysokou míru důvěry v žalobce, k jehož dehonestaci tak nedošlo. V rozsáhlé trestní kauze posléze došlo k odsouzení části obžalovaných v souvislosti s prodejem xxx společností, v níž žalobce vystupoval.

18 Soud I. stupně proto dospěl k závěru, že žalobci vznikla újma ztotožnitelná se subjektivními pocity obav z případně uloženého trestu či stresu, žalobce mohl vnímat situaci úkorně. Současně nelze přehlédnout, že v dané věci nebylo shledáno excesivní chování orgánů činných v trestním řízení.

19 V poměrech dané věci vyšel soud I. stupně z hodnotících hledisek, podle kterých není na místě presumovat vznik imateriální újmy, ale je nutno ji prokazovat v intenzitě odůvodňující peněžité zadostiučinění (rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. IV. ÚS 428/05), každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

20 Soud I. stupně poté dospěl k závěru, že prokázané nemajetkové újmě žalobce v oblasti pracovní, zásahu do jeho pověsti a skutečnosti, že žalobce je osobou s významným postavením ve společnosti, odpovídá vedle konstatovaného porušení práva a omluvy zaplacení částky 85.000 Kč, která je odškodněním dostačujícím. Oproti již žalovanou vyplacené částky 75.000 Kč proto tuto navýšil o dalších 10.000 Kč s příslušenstvím.

21 Žalobce přitom nevyhověl požadavkům rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 a 30 Cdo 2813/2011 a primárně nezvolil přesvědčivé srovnání s jinými případy, které se v podstatných znacích shodují, a proč za přiměřenou považuje právě žalovanou částku. Označené rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 2551/13 nebylo ke srovnání vhodné, stejně jako rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2779/2012 či 30 Cdo 2813/2011, a to pro odlišnost trestné činnosti, průběhu a rozhodnutí v trestním řízení, atd. Podle soudu I. stupně byly naopak vhodnými srovnávacími řízeními věc projednávaná u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 51 Co 126/2016 či u soudu I. stupně pod sp.zn. 15 C 230/2012, ve kterých se rovněž jednalo o

trestný čin zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby, hrozily obdobné trestní sazby, poškození byli odsouzeni a byly jim přiznány na peněžitém zadostiučinění částky 81.665 Kč, resp. 90.000 Kč. I z tohoto pohledu je proto přiznání částky 85.000 Kč z tohoto titulu žalobce dostačující. Soud I. stupně rovněž přiznal žalobci důvodně požadované příslušenství jak ze zaplacených tak i přiznané částky. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. ve výši podle vyčíslení v odst. 59 písemného odůvodnění rozsudku.

- 22 Proti tomuto rozsudku podaly odvolání obě procesní strany.
- 23 Odvolání žalobce směřovalo proti zamítavému výroku o věci samé III. rozsudku soudu I. stupně, žalobce uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o.s.ř.
- 24 Žalobce soudu prvního stupně vytkl nekorektní posouzení významu skutkové podstaty trestného činu, pro který se vedlo proti žalobci trestní stíhání, a doby tohoto trestního stíhání. V prvé řadě nesouhlasil se neobhajitelnými tvrzeními soudu prvního stupně o tom, že žalobce byl stíhán pro trestnou činnost nevnímanou jako nijak zvlášť zavrženíhodnou. Tímto nijak nepodloženým a formálně ani důkazně neodůvodněným názorem soudu prvního stupně bylo zcela zjevně v neprospěch žalobce ovlivněno i hodnocení důkazů. Soud prvního stupně rovněž přisvědčil nedůstojné obraně žalované tím, že při hodnocení nároku na zadostiučinění z nezákonného trestního stíhání zohlednil samostatně odškodněný nárok za nepřiměřenou délku trestního stíhání. Pokud se pak jedná o průběh trestního stíhání, soud prvního stupně naprosto ignoroval skutečnost, že ještě v prosinci 2007 a dále do roku 2012 probíhalo souběžně trestní stíhání de facto v téže kauze zahájené již usnesením ze 15. 12. 2003.
- 25 Podle žalobce je rozsudek soudu prvního stupně rovněž nezpůsobilý obstát ve vztahu k požadavkům na odůvodnění soudního rozhodnutí ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 3616/17. Soud prvního stupně se s věcí zcela zjevně nevypořádal s principy podle jinak v rozsudku zmíněného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. US 2551/13, který přímo dopadá na problematiku zásahu do života protiprávně trestně stíhaného a váže se k výši přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou dlouhotrvajícím neoprávněným trestním stíháním. V tomto směru uvedené úvahy soudu prvního stupně žalobce označil za náležitě nezodpovědné, respektive zmatené. Například z konstatování o tom, že nelze ani přehlédnout další okolnosti vzniku nemajetkové újmy, kdy se jednalo o rozsáhlou trestní kauzu, v níž došlo k odsouzení části obžalovaných, a to v souvislosti s prodejem polarografů společností, v níž žalobce vystupoval, nelze seznat, zda se jedná o konstatování ve prospěch či v neprospěch žalobce a pokud ano, tak z jakého důvodu. Žalobce rovněž namítl neúplnost důkazního řízení, zejména neprovedením výslechu jím navrženého svědka Ing. P.
- 26 V dalším podání žalobce namítl, že uvažování soudu prvního stupně o intenzitě a rozsahu způsobené nemajetkové újmy právě tomuto žalobci lze považovat za nepřiměřeně podhodnocené, a tedy i kalkulaci výše finančního zadostiučinění za nepřiměřeně nízkou. Žalobce přitom v režimu ustanovení § 205a písm. f) o. s. ř. uplatnil nový důkaz ve vztahu k tvrzení o výjimečnosti postavení žalobce ve vědeckém světě, přičemž v lednu 2021 se dozvěděl o publikaci informace o výsledku práce analytiků americké Stanford University zveřejněný na konci roku 2020, ve které byl xxx xxx xxx. Tato skutečnost nepochybně podporuje závěr o tom, že v důsledku trestního stíhání byla zasažena sféra takto významné osoby takovou nemajetkovou újmu, jež je v tomto případě zásahem nepoměrně násobně větším, než pokud by obdobným způsobem došlo k zásahu do sféry kupříkladu pomocného dělníka na dráze, popřípadě školníka. I proto je částka odškodnění imateriální újmy v celkové výši 85 000 Kč nikoliv adekvátní, ale zcela nepřiměřeně nízká.

- 27 K argumentu soudu prvního stupně o tom, že k nejmenování žalobce profesorem došlo ještě před vydáním nezákonného rozhodnutí v roce 2007 žalobce uvedl, že k tomuto nejmenování docházelo i pro zahájení tohoto trestního stíhání, když navíc stíhání v prosinci 2003 nadále paralelně pokračovalo. Je přitom neudržitelný závěr soudu prvního stupně o tom, že důsledek nejmenování žalobce profesorem lze vázat pouze k usnesení z roku 2003 a z usnesení z roku 2007 nikoliv. Věc udělení profesury žalobci se přitom projednávala kontinuálně i po 27. 12. 2007. K tomuto žalobce odkázal na v řízení provedené důkazy.
- 28 Při závěru soudu prvního stupně o malém vlivu medializace věci na žalobce soudu prvního stupně vytkl, že nepatřičně nerozlišuje specifiku tohoto případu od medializace jinak (v odborné veřejnosti) neznámé či málo známé osoby. Pokud byly v článcích užity pojmy xxx xxx xxx či xxx xxx xxx, pak byl pro veškerou množinu osob, které se v té době angažovaly ve vědeckopedagogických či vědeckovýzkumných disciplínách, na nichž je založena xxx, identifikována vcelku nepochybně osoba žalobce, která s tím musí něco mít, a to s ohledem na jeho odborný profil i skutečnost, že jediným výrobcem takových přístrojů na bázi xxx byla společnost, s níž byl žalobcem spojován.
- 29 Soud prvního stupně pak správně nehodnotil ani výpovědi svědků, pokud v odst. 53 písemného odůvodnění rozsudku neodlišil ty, kteří žalobci věřili, od dalších osob z okruhu, který byl o trestním stíhání alespoň přibližně informován. V řízení slyšení svědci patřili do okruhu osob, které se žalobcem více či méně spolupracovali ale byly bez možného vlivu na jeho pověst v komunitě významných vědeckých pracovníků, u níž však nedobrá pověst žalobce v souvislosti s mnohaletým trestním stíháním byla objektivně způsobila vyvolat jejich nesouhlas či nepřízeň k tomu, aby žalobce nadále zastával významnější vědecké či vědeckopedagogické funkce, či byl připouštěn k určitým segmentům vědeckovýzkumné práce. Není přitom překvapivé je či neobvyklé, že se v akademické sféře zpravidla podezření, averze a úsudky, které mají své faktické důsledky, převážně neprezentují veřejně. I proto lze specifiku žalobcova postavení a situaci v jeho podání v podání svědků chápat.
- 30 Soud prvního stupně pak zjevně nedocenil aspekty zásahu do osobní sféry žalobce, které byly zdůrazněny již v žalobcově podání z 11. 12. 2019 a týkající se hrozící odpovědnosti, tzn. vysokého trestu, odpovědnosti za škodu, která měla být stíhanou trestnou činností způsobena – celkově přes 404 milionu Kč, rovněž zcela fatální hrozby nemožnosti se po vykonání trestu v případě odsouzení vrátit do oboru a v něm jakkoliv smysluplně a adekvátně dosavadnímu stavu působit, a to jak z důvodu běhu biologického věku žalobce, tak praktickým vyloučením možnosti udržet kontakt s vývojem v oboru analytické chemie. I proto je přiznané zadostiučinění žalobci nepřiměřeně nízké. Okruh informací o dopadu trestního stíhání na žalobce pak byl zúžen neprovedením výsledku svědka Ing. Karla P., spolupracovníka žalobce.
- 31 Z těchto důvodů proto žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v jeho odvoláním dotčeném výroku změnil a žalobě vyhověl i ohledně částky 415 000 Kč s příslušenstvím.
- 32 Žalovaná v odvolání pouze proti výroku o nákladech řízení nesouhlasila se započtením ve prospěch strany žalující jednoho úkonu právní služby, a to doplnění žaloby ze 11. 12. 2019. Žalované nemůže být kladeno nákladově k tíži, že žalobce nepodal bezvadnou žalobu již na počátku řízení a obsahující srovnání odškodnění s jinými obdobnými případy podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a reagoval až na výzvu soudu prvního stupně podle § 118a odst. 1 o. s. ř. Z toho důvodu by žalobci neměla být přiznána náhrada 4 114 Kč představující sazbu právního úkonu 3 100 Kč a 1 režijní paušál 300 Kč s 21 % DPH, náklady řízení by tak měly být poníženy na částku 32 350,76 Kč. Pokud se týká odvolání žalobce, žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako správného.
- 33 Žalobce k odvolání žalované ve vyjádření uvedl, že povinnost uvádět srovnávací judikaturu není

zákonným požadavkem, nýbrž se jedná o požadavek toliko judikatorní. Systém českého práva stále ještě náleží k systému práva kontinentálního a nelze do něj svévolně vnášet prvky, které výrazně akcentují právo precedenční. Jako precedent proto nelze vnímat ani rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014. V řízení úspěšného účastníka nelze sankcionovat pro jeho odlišný právní názor od právního názoru soudu, odvolání žalovaná je proto nedůvodné.

- 34 Odvolací soud přezkoumal z podnětu a v mezích odvolání rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru o důvodnosti pouze žalobcova odvolání.
- 35 Pokud se týká věci samé, soud I. stupně si pro rozhodnutí ve věci si opatřil skutková zjištění v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí ve věci, a to po zákonně provedeném dokazování. Nedůslednosti se dopustil pouze v rámci hodnocení důkazů postupem podle § 132 o.s.ř. v návaznosti na žalobní tvrzení, pokud dospěl k závěru o tom, že postup státu vůči žalobci před rokem 2007, ale i po něm například ve věci nejmenování profesorem, není při úvaze o míře zásahu do práv žalobce zohlednitelný.
- 36 Odvolací soud považoval za nutné, i s ohledem na dodržení zásady předvídatelnosti rozhodnutí, z důvodu podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakovat některé důkazy, na základě kterých soud prvního stupně zjistil skutkový stav věci, neboť dospěl k závěru, že je z nich možné učinit jiné skutkové zjištění, než ke kterému dospěl soud prvního stupně.
- 37 V první řadě se jednalo o usnesení Policie ČR, správy hlavního města Prahy, služba kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality ze dne 15. 12. 2003, ČTS.: PSP-2741/OHK-203 (č.l. spisu 205), kterým bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání 10 obviněných, z nichž na desátém místě byl žalobce, a to pro trestné činy zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby a účast na zločinném spolčení, které měly být spáchány tím, že společně a po vzájemné dohodě obvinění od března roku 2002 doposud za účelem vylákání neoprávněného nadměrného odpočtu dani z přidané hodnoty od státu vytvořili společenství více osob z vnitřní strukturou, rozdělením funkcí a dělbou činností, jež bylo zaměřeno na dosahování zisku soustavným pácháním úmyslné trestné činnosti, k čemuž využili zejména síti v svých vlastních firem, případně dalších firem, spočívající ve prodeji fiktivních služeb, které jsou podle účetních dokladů deklarovány jako služby vysoké hodnoty.
- 38 Zpráva Českého rozhlasu z xxx (č.l. 198 spisu) v souvislosti se žalobcem uvedla, že vláda po 16 letech podpořila profesuru chemika N., tedy 16 let od chvíle, kdy vědecká rada xxx xxx xxx navrhla jmenování žalobce, přičemž proces zdržela informace o prošetřování N. podnikání. Návrh na jmenování žalobce profesorem pro xxx xxx xxx předložila xxx xxx xxx v únoru 2003, ostatní se žalobcem uvedení v seznamu se profesory stali od 1. 5. 2003. Z vládních podkladů přitom vyplývá, že k žalobci se při jednání kabinetu v dubnu 2003 objevila výhrada, že daňová správa prošetřuje jeho podnikatelské aktivity. Prezident následně přistoupil ke jmenování žalobce profesorem vzhledem k tomu, že se u soudu neprokázalo, že by se žalobce dopustil trestného činu. Žalobce se přitom v uplynulých letech snažil svého jmenování domoci u různých úřadů.
- 39 Zpráva obdobného obsahu byla zveřejněna rovněž na serveru Česká justice dne xxx, podle které prezident Zeman jmenoval navzdory vládě po 16 letech kandidáta na profesora, tedy žalobce, profesorem v xxx xxx xxx, jemuž profesuru v roce 2003 vetovala informace od tehdejšího ministra financí Bohuslava S. ohledně jeho prověřování daňovou správou. Z tiskové zprávy se kromě jiného podává, že věc jmenování žalobce profesorem nebyly odpovědné orgány schopny vyřešit ani po skončení trestní věci zprošťujícím rozsudkem soudu po 10 letech od zahájení

trestního stíhání v roce 2007. Ke jmenování žalobce profesorem tak došlo až v dubnu 2019. Ostatně obsah těchto listin koresponduje se zjištěními zachycenými soudem prvního stupně již v písemném odůvodnění rozsudku v odstavcích 27 až 30.

- 40 Odvolací soud nepovažoval za nutné v odvolacím řízení dokazování dále doplňovat, a to ani žalobcem předloženými důkazními návrhy, neboť ve spojení s pečlivě provedeným dokazováním ze strany soudu prvního stupně měl již dostatek podkladů pro rozhodnutí o odvolání žalobce odlišným způsobem věcného rozhodnutí ve věci oproti soudu prvního stupně.
- 41 Ačkoliv soud prvního stupně ve vztahu ke zbývajícím částem žalobou uplatněného nároku správně vymezil kritéria vhodná pro posouzení odškodnění nemateriální újmy žalobce podle § 31a zák.č. 82/1998 Sb. způsobené nezákonností trestního stíhání (§ 7, § 8 zák.č. 82/1998 Sb.), těmito se však v této konkrétní věci důsledně neřídil. Odvolací soud v tomto směru považuje odvolání žalobce za zcela důvodné, a to zejména v té části, v níž soudu prvního stupně vytkl, že odpovídajícím způsobem nezohlednil výjimečnost jeho pedagogického, vědeckého a společenského postavení, jakož zejména zásadní negativní vliv nezákonného trestního stíhání ve věci jeho nejmenování profesorem z xxx xxx xxx.
- 42 Odvolací soud se ztotožňuje s podstatným obsahem zjištění učiněných soudem I. stupně, ostatně proti skutkovým zjištěním v zásadě nebylo ničeho podstatného namítáno ani ze strany účastníků řízení. Polemika ze strany žalující se pak pohybovala především v rovině sporného právního hodnocení otázek splnění podmínek pro přiznání vyššího než dosud přiznaného a poskytnutého zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu žalobci, coby posledního z nároků uplatněných v souvislosti s trestním stíháním, které proti němu bylo od roku 2003 soustavně vedeno a skončilo pro stát neúspěšně, tzn. zčásti zastavením a zčásti zproštěním obžaloby.
- 43 Vedle již soudem I. stupně zmíněných rozhodnutí obsahujících kritéria pro postup při hodnocení závažnosti zásahů do práv poškozeného a tím i rozsahu nemajetkové újmy, lze odkázat také na další. Nejvyšší soud ve své judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) dovedl, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) *Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s brozobou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).* 2) *Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvadajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko.* 3) *Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka - morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) - mohou být*

vyřazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zabájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit. Je proto úkolem soudů, aby v každém jednotlivém řízení k tvrzení účastníků (a případným důkazním návrhům) toto zjišťovaly. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučnění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zabájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zabájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zabájení trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně). Budou jimi ale také okolnosti zabájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provádějící, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zabájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučnění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat .

44 K potřebě prokazování nemajetkové újmy Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 dovodil, že „*újma musí být prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli jiná osoba, která by byla danou skutečností postížena a šlo by tak o notorietu, kterou dokazovat netřeba.*“

45 K potřebě zohlednění důvodů, pro něž bylo trestní řízení zastaveno, resp., pro které byl obžalovaný zproštěn obžaloby, se vyjádřil i Ústavní soud, když uzavřel, že „*každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátežší pro každého. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění "liche", což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednatel obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem*“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567, § 33).

46 V rozsudku ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 Nejvyšší soud dovodil, že „*.. Hledisko způsobené nemajetkové újmy je zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. řádu (tedy že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro něž je obžalovaný stíhán, nebo že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem).*“

47 Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16. září 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 zaujal stanovisko, že *výše zadostiučnění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučnění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy nábrady nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, nábrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákažu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučnění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučnění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu nábrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučnění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé*

srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.“

- 48 Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je třeba stanovit částku, která je způsobilá současně plnit svoji kompenzační funkci, ale není přitom „extrémní“ a vymykající se smyslu a účelu dané právní úpravy (srov. např. nálezy Ústavního soudu s. zn. III. ÚS 1320/10, IV. ÚS 1572/11).
- 49 Při aplikaci shora uvedených východisek bylo nutné v této věci vzít v úvahu postavení žalobce, který byl již od roku 2003, tedy od svých 53 let, vystaven represivní činnosti státu, a to v důsledku zahájení trestního stíhání usnesením ze dne 15.12.2003, které po určitou dobu probíhalo současně s trestním stíháním podle usnesení ze dne 27.12.2007, a to až do 24.7.2017, kdy byl obžaloby z trestné činnosti kladené mu za vinu od roku 2003 zproštěn. Skutečnost, že účastníci učinili nesporným, že nezákonným rozhodnutím v této věci bylo druhé z rozhodnutí z roku 2007, netvořila překážku pro možný závěr soudu o kontinuálním nezákonném trestním stíhání žalobce již od roku 2003 tak, jak bylo tvrzeno v žalobě i dalších žalobcových podáních. Závěry soudu I. stupně o tom, že události a zásahy do práv žalobce před rokem 2007 nebyly zohlednitelné při úvaze o výši újmy, ať se již jedná nejmenování profesorem, dopisy policie na pracoviště žalobce, ukončení pracovního poměru a další, proto nebyly z pohledu poškozeného žalobce korektní a správné. Z provedeného dokazování přitom jednoznačně vyplývá, že právě pro postup orgánů činných v trestním řízení od roku 2003, ale i po roce 2007, byl žalobce v příčinné souvislosti se škodním jednáním státu profesorem xxx xxx xxx jmenován prezidentem republiky až téměř ve svých 70 letech. Již sama tato skutečnost činí dosud žalovanou poskytnutou a soudem I. stupně uvažovanou částku zadostiučinění za dostatečně nepřiměřenou. Zcela významným byla rovněž závažná povaha trestné činnosti kladené žalobci za vinu, například v USA jsou daňové úniky federálním trestným činem, a s tím související hrozba vysokého nepodmíněného trestu odnětí svobody v rozmezí 5 až 12 let, včetně ohrožení všech aspektů života řádného občana, vědce, dosud netrestaného a vysoce společensky postaveného člověka. Ve světle těchto skutečností se jeví být nepatřičným hodnocení situace žalobce v důsledku takového trestního stíhání v délce téměř 14 let jako pouze subjektivní nepohody.
- 50 Za příléhavé srovnání považuje odvolací soud srovnání s věcí řešenou v rámci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2018, č. j. 12 Co 130/2015 – 237, (dovolání a ústavní stížnost byly odmítnuty rozhodnutími Nejvyššího a Ústavního soudu v řízeních sp.zn. 30 Cdo 2895/2019, I. ÚS 105/20), kterým bylo poškozené znalkyni přisouzeno odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč. Poškozená byla stíhána pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, za což jí hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 2 – 10 let. Trestní stíhání trvalo 17 měsíců. Bylo zasaženo do profesní i občanské cti. Stíhání mělo výrazný dopad na psychický stav poškozené, byla poškozena její profesní pověst. Negativní dopady byly umocněny medializací trestního stíhání na celostátní úrovni. K medializaci nedošlo v důsledku činnosti orgánů činných v trestním řízení. Společnými znaky obou případů je vysoká trestní sazba, medializace, která našla odraz ve výši nemajetkové újmy, výrazný zásah do profesní i občanské cti. Rozdílnými znaky jsou kratší doba trestního stíhání, na druhé straně však vyšší intenzita poškození v profesní pověsti.
- 51 Požadavek žalobce na zaplacení částky ze stejného titulu ve výši 500.000 Kč je proto zcela přiměřený okolnostem přirovnaného řízení a postavení žalobce. Oproti řízením odkázaným soudem I. stupně je pak významnou doba, po kterou byl žalobce jako vysoce společensky postavený člověk trestnímu stíhání vystaven v takové intenzitě, že je zjevné, že by ji jako újmu pocítovala jakákoliv jiná osoba ve stejném postavení, zejména osoba z akademického, ale

i například justičního prostředí. Nebylo proto ani potřebné mít všechny negativní aspekty zásahu do práv žalobce za nepochybně prokázané.

52 Z těchto důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé III. změnil podle § 220 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalobě vyhověl i ve zbývajícím rozsahu konečného návrhu.

53 Odvoláními nedotčené výroky o částečném zastavení řízení I. a vyhovující žalobě v rozsahu částky 10.000 Kč s příslušenstvím a příslušenství z částky 75.000 Kč za dobu od 21.7.2018 do 2.10.2018 (II.) nabyly samostatně právní moci (§206 o.s.ř.).

54 V souvislosti se změnou rozsudku odvolací soud rozhodl i o všech nákladech řízení před soudy obou stupňů podle § 224 odst. 2 o.s.ř., ve spojení s ust. § 142 o.s.ř., a přiznal jejich náhradu straně žalující.

55 Tyto se skládají z nákladů řízení v prvním stupni v souvislosti s právním zastoupením žalobce advokátem, a to v sazbě 3.100 Kč z tarifní hodnoty podle § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s ust. § 7 vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen „AT“ za úkony právní služby v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření ve věci z 14.10.2018, 11.12.2019, účast při jednání u soudu ve dnech 12.11.2019, 14.1.2020, 26.5.2020 a 18.8.2020 (§ 11 odst. 1 AT), tedy ve výši 24.800 Kč. K nim přináleželo 8 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT ve výši 2.400 Kč, stejně jako náhrada cestovních výdajů ve výši 1.268 Kč za 3 cesty k jednání u soudu po 422,70 Kč osobním vozem z Vyžlovky do Prahy a zpět v délce 68 km při spotřebě 6,3 l benzínu BA 95 za 32 Kč/100 km (2,016 Kč/km) s připočtením vyhláskové sazby 4,20 Kč/km, (§ 13 odst. 1, § 14 AT), k částce 28.468 Kč byla připočtena 21% DPH ve výši 5.978,30 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. a § 14a AT, což s hodnotou soudního poplatku za žalobu 2.000 Kč tvořilo náklady řízení žalobce před soudem I. stupně ve výši 36.446,30 Kč.

56 Náhrada nákladů odvolacího řízení pak byla znovu stanovena odměnou v sazbě 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl.č. 177/1996 Sb. (dále jen AT) za 2 úkony právní služby – odvolání a účast při jednání odvolacího soudu, k nim přináležely 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, stejně jako náhrada cestovních výdajů ve výši 430 Kč za cestu osobním vozem z Vyžlovky do Prahy a zpět, k částce 7.230 Kč byla připočtena 21% DPH ve výši 1.518,30 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. a § 14a AT, náklady odvolacího řízení tak dosáhly výše 8.748,30 Kč. Za řízení před soudy obou stupňů se tak jedná po zaokrouhlení o částku 45.195 Kč.

57 O lhůtě a o místě plnění bylo rozhodnuto dle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k postavení žalované (stát), její organizační složky a technickým a schvalovacím podmínkám provedení úhrady.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 16. března 2021

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.